

La revolta del límit de Stella Rahola

**Can Mario-Fundació Vila Casas
Palafrugell**

De l'1 de juny al 17 de novembre del 2019

Equilibri total a partir del fet de fluir, cercar i endinsar-se en la creació constructiva. Stella Rahola ha creat un recorregut expositiu al Museu Can Mario de Palafrugell titulat *Babelia & Other Stories*, on realitza una experimentació fràgil amb l'estat de la matèria, investigant sempre sobre noves tècniques, trobant la resistència i els seus propis límits sobre aquests materials. Aquesta vegada, l'artista de Barcelona ha realitzat una torre de Babel amb porta d'entrada i de sortida, amb un principi i un final expositiu on els diferents espais tenen un llenguatge estudiat.

Com deia Paul Klee: "L'art no representa el que és visible. Ho fa visible." I Stella Rahola reivindica l'element artesanal i el contacte directe amb els materials. Tot com a sinònim de buscar la identitat del material a qualsevol lloc del món i crear un conjunt d'obres ideades com una construcció concebuda com una de sola. Comissariada per Glòria Bosch i Mercè Vila, ens endinsem en un camí artístic ple de contemporaneïtat artesanal, buscant el límit; on les diferents peces i instal·lacions ens fan escoltar, sentir i pensar. Un art, tal com es pot observar, que es nodreix de l'etern retorn a un punt amb origen i una finalitat, d'ordre i de jerarquia, de temps i de seqüencialitat. Com diu Mercè Vila, una de les curadores de la mostra: "La matèria en Stella Rahola no es comporta com un element estructural o de suport de l'obra d'art, sinó que són les mateixes propietats intrínseques les que defineixen aquest punt de partida."

Un punt de partida en què les diferents històries explicades en l'exposició transporten l'espectador a una anàlisi del paisatge i dels edificis, i de la voluntat de

Stella
Rahola. Les
nymphéas.
2015.
Fusing
de pols
de vida.
Mesures
variables.

traslladar aquestes idees arquitectòniques a les escultures i les instal·lacions. Aquesta vegada, a partir de la porcellana, l'acer o el vidre, realitza uns límits on es pot distingir el vessant interior i l'exterior, però deixant al mateix temps, amb aquests límits, veure alguna cosa diferent, amb un punt de vista que travessa i queda al marge. A vegades, fins i tot, es pot parlar de proximitat i intimitat, trobant-nos amb les peces de porcellana que va cercar en el seu moment en llocs com ara a Fujian (la Xina) o a Hertogenbosch. Aquests grans murs plens de matisos i fragilitat ens volen donar detalls també de moments del passat de l'artista, com ara veure aquest blanc de la porcellana com a fil directe de les construccions arquitectòniques típiques d'Eivissa. Amb *Babelia / CO(NH₂)₂'* i *Babel aquesta ciutat de vidre*, Rahola construeix una ciutat de vidre, utòpica que fa pensar en Italo Calvino quan deia: "Ocorre amb les ciutats el que amb els somnis: tot el fet imaginable pot ser somniat, però fins el somni més inesperat és una endevinalla

que amaga un desig o un temor." I aquestes torres de vidre, algunes de més de 2,5 metres, fan que ens trobem davant d'una cruïlla de mirades que finalitza amb uns *Souvenirs from Babelia* que crea a partir de la tècnica fotogràfica del col·loidi, sobre la seva pròpia instal·lació, un procediment fotogràfic utilitzat a finals del segle XIX i que és una de les mirades que fa a la tradició i que mai deixa de revisitar.

Stella Rahola ha creat amb aquesta exposició individual un espai que suposa fer tot un procés de lectura on l'escultura atreu l'arquitectura i on els materials donen un joc de descobriment i de representació plàstica dins la construcció de l'espai.

*"Cap indret no és repetible i,
per això,
qualsevol bocí de món
és digne de reverència
com el que més"*
(Perejaume, 'Paraules locals')

Carles Toribio